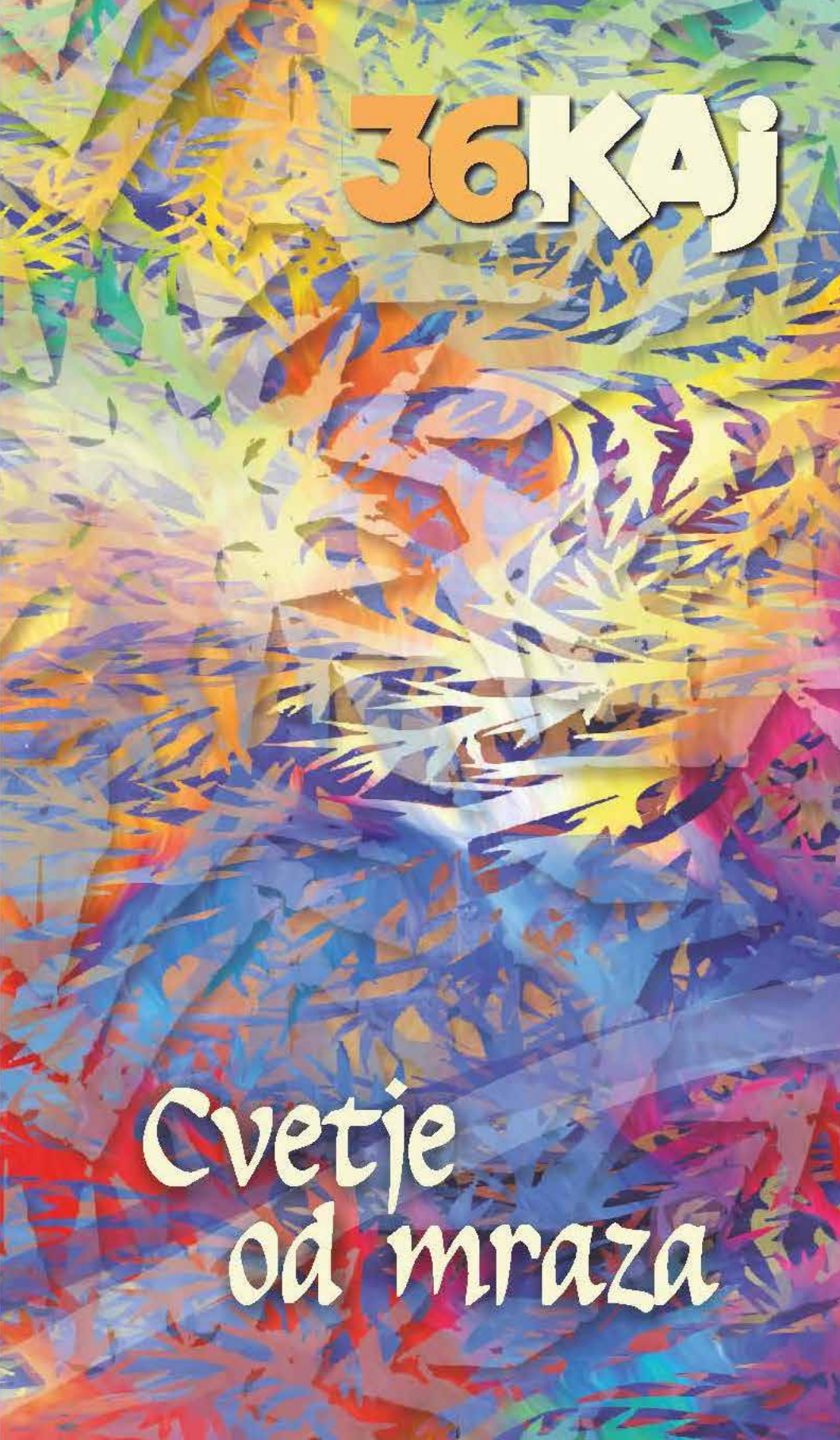

36 KAJ

Cvetje
od mraza

ZELENI BREGI ZELINE

Cvetje od mraza

36. RECITAL SUVREMENOGA
KAJKAVSKOGA PJESNIŠTVA
“DRAGUTIN DOMJANIĆ”
- SV. IVAN ZELINA 2017.

Priredio
dr. sc. Ivo Kalinski

Sveti Ivan Zelina
svibanj 2017.

Mala biblioteka
»Dragutin Domjanić«
knjiga 87.

Nakladnik
Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika
Ivica Kukovačec

Urednik
Dr. sc. Ivo Kalinski

Likovna oprema zbirke
Danko Merin

Naslov zbirke
- prema naslovu pjesme Zdenke Čavić

Grafičko-tehnička priprema
POU Sv. Ivan Zelina

Tiskano u 500 primjeraka
Tisak i uvez: Tiskara Zelina d.d.

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne
i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 000962985.

ISBN: 978-953-6540-74-7

*Cvetje
od mraza*

Na natječaj 36. Recitala suvremenoga kajkavskoga pjesništva »Dragutin Domjanić« – Sv. Ivan Zelina 2017. odazvalo se 140 autora s 569 pjesama. Ocjenjivačko povjerenstvo u sastavu: dr. sc. Ivo Kalinski (predsjednik), prof. dr. sc. Joža Skok i dr. sc. Božica Pažur, odabralo je 76 pjesama za objavu u ovoj zbirci.

Pjesme su poredane abecednim slijedom autorica/autora.

Kazalo

Predgovor

IVO KALINSKI

Sraz „klasičnoga” i „stvarnosnoga”? XI

Rapsodija za počinek

NATALIJA BAJER, Lukač

Igra 15

ŽELJKO BAJZA, Zagreb

Den prihaja 17

ANASTAZIJA BALENT, Donji Kraljevec

Zemlja 18

SLADANA BENKUS, Maruševac

Vmeknite čriješu 19

ANKICA BISTROVIĆ, Koprivnica

Trogi te čekajo 20

BOŽICA BRKAN, Zagreb

spavača 22

JASMINA BUREK, Oroslavje

Senji 24

MAJA CVEK, Zagreb

Poveč mi, zdenec 25

ŽELJKA CVETKOVIĆ, Mala Mlaka

Meleni belosvecke kmic 26

ANICA CVETNIĆ DIMITROV, Sv. Ivan Zelina

Kak napisati pesmu? 27

ZDENKA ČAVIĆ, Koprivnica

Cvetje od mraza 29

SANJA DAMJAN, Koprivnica

Zelandija 30

VIŠNJICA DANANIĆ, Sv. Ivan Zelina

Z Matošem pod rouku 31

ŽELJKO FUNDA, Varaždin	
Če je ljubav kinč sveta, nje je to smeh	32
GORAN GATALICA, Zagreb	
Jezerač zmulениh nočih	33
MARKO GREGUR, Koprivnica	
1.	34
MARKO GREGUR, Koprivnica	
3.	36
VERA GRGAC, Novaki Bistranski	
Od nedele do nedele	38
SLAVICA GRGURIĆ PAJNIĆ, Delnice	
Škriljak i postole	39
VINKO HASNEK, Glavnica Donja	
Plemenita sećanja	40
VINKO HASNEK, Glavnica Donja	
Mene udnesli vu hižu	41
MARIJA HEGEDUŠIĆ, Hlebine	
Rapsodija za počineк	42
MARIJA HLEBEC, Krapina	
Hčere	43
ANA HORVAT, Čakovec	
Fala	45
NADA JAČMENICA, Sveti Križ Začretje	
Naj me buditi	46
 <i>Virtuálни teberis, mon amie</i>	
ANA JAKOPANEC, Koprivnica	
Rascvetena Terranova	49
VESNA JANKOVIĆ, Čakovec	
Naši dragi stiha spiju	50
ANTONIO KARLOVIĆ, Kupljenovo	
Bokčija	51
ZORAN KELAVA, Petrovsko	
Načelnjački pesm	52

NEVENKA KLEMENČIĆ, Samobor	
Vura	53
MAGDALENA KOLAR ĐUDAJEK, Zagreb	
Otergni	54
TOMICA KOLAR,, Pregrada	
Čes ključanicu rajskih vrat poljukjenu	55
EMILIJA KOVAČ, Čakovec	
Virtuálni teberis, mon amie	56
EMILIJA KOVAČ, Čakovec	
Jedna skupna	58
ZLATKO KRALJIĆ, Velenje	
zasukni šijak	59
SNEŽANA LIBER, Sračinec	
De su sinokuše naše	61
ĐURĐA LOVRENČIĆ, Sveti Križ Začretje	
Od bezmera do dima	62
ĐURĐA LOVRENČIĆ, Sveti Križ Začretje	
Kak snieg na kruovu	63
NADA LOZAR – TOMAŠIĆ, Šenkovec	
Tice nebeske	64
ŠTEFANIJA LUDVIG, Dubravica	
Zdeno srce	66
ZDENKA MALTAR, Novi Marof	
Dečeca bieloga, ajngela od porcelana	67
ZDENKA MALTAR, Novi Marof	
Prerisavam Breughelovu zimu	68
BISERKA MAREČIĆ, Kašina	
Kikla ot sejni	69
BISERKA MAREČIĆ, Kašina	
Turejn do zvezdi	70
TIBOR MARTAN, Novi Marof	
Drevo	71
VESNA MATEŠA, Zagreb	
Dragi Štefek,	74

VLADIMIR MIHOLEK, Đurđevac	
Tkem i kujem	75
ŠTEFANIJA NOVAK, Koprivnica	
Senje moje kajkavske	76
TUGOMIR ORAK, Varaždin	
Jagar na strele	78
EMIL PAKRAC, Zagreb	
Legenda	79
EMIL PAKRAC, Zagreb	
Stekli pesi	81
 <i>Vu bršljan me oblieči</i>	
MILIVOJ PAŠIČEK, Zagreb	
Žmahna je balzamača po življenju dišala	85
DENIS i ANITA PERIČIĆ, Varaždin	
Amerika	86
IVAN PICER, Đelekovec	
Zaspal je japek	88
ANKICA PICULEK, Donja Bistra	
Vu bršljan me oblieči	89
LJUBICA PLANTIĆ, Vidovec	
V srcu spiju, v popiefki živiju	91
ZLATKO POCHOBRADSKY, Čabar	
Strah	92
VLADIMIR PODGAJSKI, Petrovsko	
Človek vu blatu	93
ZLATICA RADUŠIĆ, Zagreb	
Nekaj dohaja	94
DARKO RAŠKAJ, Lobar	
Muoj križ moje serce	95
DARKO RAŠKAJ, Lobar	
Nišče nejde pod ključ	96
TOMISLAV RIBIĆ, Varaždin	
Električni Jezuš	97

TOMISLAV RIBIĆ, Varaždin	
Astronaut	99
SLAVA ROSANDIĆ, Zagreb	
Jesensko gruntanje	100
PETRANA SABOLEK, Čakovec	
Veljka pesem	101
BRANKA SAKAČ, Novi Marof	
Zlato vu našim rokam	102
SLAVICA SARKOTIĆ, Lekenik	
Vu no leto gda vmirale su šume	104
SLAVICA SARKOTIĆ, Lekenik	
Gda bila sem dete a oblaki su tancali menuet	105
ŽELJKO SPORIŠ, Zagreb	
Vu svitku preje	106
LADISLAVA ŠAREC, Mali Bukovec	
Spomen	107
VALENTINA ŠINJORI, Novi Marof	
Bajkica	108
VALENTINA ŠINJORI, Novi Marof	
Priča noveleta / zagorleta	110
VLADIMIR ŠUK, Oroslavje	
Za Kaj - Domaju vezan	112
SNJEŽANA TIŠLJARIĆ, Ždala	
Rišemo svoje življenje	113
MIŠKO VRHOVEC, Koprivnica	
spotiham	114
KATARINA ZADRIJA, Vrbovec	
Dok otidem v svoju šumu	115

Predgovor

IVO KALINSKI

Sraz „klasičnoga” i „stvarnosnoga”?

Iako se o trajanju/sudbini suvremenoga kajkavskoga recitalnog pjesništva u zadnjih 40-ak godina može govoriti – jer ono realno toliko i traje – o različitim poetikama unutar te sudbine zapravo nije bogzna što rečeno. Grubom podjelom, ipak je ustanoviti književnoestetska poetička “sudaranja” dviju razina: jedne “klasične”, druge “modernističke/postmodernističke.”

Svaka od njih ima svoje poklonike. Svaka ima svoje zagovarače i svoje sljedbenike.

Ona “klasična” (rimarij ili slobodni stih, jednostavni izričaji itd.) uglavnom se tematski temelji na odnosu prema tradiciji, stanovitom *veltsmercu*, ona druga “modernistička/postmodernistička” na destruiranju postojećih poetika, zapravo na *hiperrealnosti*. Prva je u našem doživljaju u biti emocionalna, reklo bi se: “osjećajem dohvatljiva”, druga modernog izraza, “racionalizirana”, čak “pseudoracionalizirana”, reklo bi se: “priviđenje” (s malo značenja).

Dakako, obje ove ovako ugrubo podijeljene razine imaju unutar sebe mnoge iznijansirane detalje, nerijetko uspješne ili manje uspješne kopije, tako da se može govoriti, što je sasvim razumljivo, o manje ili više uspješnim imitatorima i o manje ili više uspješnim originalima, ovisno o tome kako je autor “prihvatio poetski život”. Ima pjesnika koji se s takvim “životom” uspješno poetski nose, ima pjesnika u kojih su životna razočaranja potpuna i oni ih pred nas iznose protestno ili huncutarski (*Biškupi bani poduzetnici veterani/ sve sam tat penezolovec smrad/ samo mi moja mati veli – naj se sinek rivat/.../ Stekli pesi stekli pesi/svud oko nas/ niko da im puca v glavu, da im najde*

spas, Emil Pakrac, *Stekli pesi*). Tako i: Natalija Bajer, Zoran Kelava i drugi.

Neke će recitalne poetike prve razine, ovisno o tome kako ih čitatelj/slušatelj usvaja, biti više životno opisne, često natopljene “sjećanjem”, intimizacijom, ali vezane uz konkretne svima prepoznatljive pojmove i podatke s nakanom otrgnuća od zaborava (...i on je z rukami fejest držal železni pluk,/ oral je, oral celu noć,/ komanderal je na glas svojimi cujzami/ ojjj, stoooj, ajde cujza..., Ana Jakopanec, *Rascvetena Terranova*). Tako i u poeziji Ankice Piculek, Vesne Mateša, Slavice Sarkotić, Gorana Gatalice, Vladimira Šuka, i drugih. One s druge razine s više su individualizirane poetike, s više metatekstnih i metamuralnih ekspozicija (često okultno-onirički oboružane novim intertekstnim informacijama), zapravo fragmentarno racionalizirane novom “realnosti”: (...neprisporodobi k mej, k sej od/ fčera, od prije leto, dve,/ si ves pseudo i kvazi,/ mali zelenkasti z velekim vuhmi,/ zvunterestrijalec,/ z ringlini vu nosu, v pupku, na prsmi,/ jen full-time onliner, chatterer/ i gamer..., Emilija Kovač, 2. *Virtualni teberis, mon amie*). Tako i: Valentina Šinjori, dijelom Biserka Marečić, Tomislav Ribić, Zdenka Maltar, i drugi/druge.

U zadnje vrijeme, zadnjih recitalnih godina, sve se više kao novum nameće tzv. “konkretistička” poezija, poezija “internirana” u običan, razgovorni jezik (*moje sažaljenje/ je/ a kaj moremo/ je da/ a pošto su venci?/ od dujesto na dalje /a kaj moremo/ jedan za les/ jedan od sina i žene/ jedan od unuke i muža/ a za kolko? ...*Marko Gregur. Tako, naglašeno, i u poeziji Božice Brkan.

Mogli bismo se zapitati dokle zapravo sežu poetička iskustva suvremenoga pjesništva na standardu, dakle i suvremenoga kajkavskoga pjesništva u obje ovako postavljene razine? Jesu li te razine strogo razdvojeni ili “dubinskom strukturom” zapravo isprepleteni poetski svjetovi?! Fascinacija njihovim individualnim autopoetikama, pak, pokazuje i dokazuje mogućnosti različitih teorijskih i književnoestetskih interpretacija.

Rapsodija za počinek

NATALIJA BAJER
Lukač

Igra

*P*otrli smo
Fsa jajca
Tera smo našli f gnezdu

Zmešali ih
S peskom i vodum
A unda narivali f kalup

Črleni je bil
Od razbitoga
Črepa

Tikvanju smo zrezali
Z nožem
Susedovem

Pak se koščice nuter
F kolač
Natiskali

Gledeli smo
Srečno
Kak je lepo to kej smo složili

I študerali
Da je škoda
Kej kolač ne za pojesti

Još smo si i f sobotu popoldan
Gruntali
Kak je to lepo

Kad je strina več fajn
Po dvorišću vikala
Da zgleda da je pak jazvec

F kokošinjcju bil
Pak nema jajec da v nedelu
Zamesi kraflne

Den prihaja

*Z*opet noč odhaja, den prihaja, jutre biva, svita se.
Z protuletjem i ja rastem, zelenim se,
nazaj plavam, nazaj brodim se.
Zopet rastem, na žice tancam,
bolši sem ud najbolšeh akrobatov,
zdraveši bivam, k jakosti duhajam, dobre se držim,
ladam, napredujem,
zrasla su mi obrambena klešča,
kak parklji na nogah ftičjeh.
Vu mene je druge sorte dvojba,
da nej pupevku dal vu službu agitovke.
Gde su dva gospodari vu jedni hiži,
tam mora krov na jedni strani rezkrit biti.
Dva nesložni dudaši nesu prikladni ni v krčme pajdaši.
Tak i dok se pastiri med sobum jale,
plačaju pred vuki ovčje glave.
Ak gospoda čine krive, kmet platiti mora žive,
ake posel pred druguga mečeš, moraš mu i zdelu pustaviti,
gdo kmete otira, opustiju mu polja.
Njiva zapušćena, zemlja nedelana, nemre roda dati,
na nje ne raste ni divja cekorija, kurjeg oka trava.
Ki vu vodu seme seje, slabe bude žel.
Nit se seje sol, nit se orje kamen.
Ak šenicu sadim, a pelin pobiram,
vsi ljudi govore pelin žuhke zelje,
a mene je pelin vse moje veselje.
Da pijeme loše pitvine te je sudba naša,
ud jestvine dostupna nam je same žuhka kaša.
Ar plodne žetve, krupne ovce, tuste svinje
i polja veseleša pamtime.

Zemlja

Zemlja.

Vezana za človeka
kak mater za dete,
kak noč za zvezde
štere se koli meseca gnezde.

Zemlja.

Korak po korak.
Negda te v životu
i na kolena hiti,
a negda te z najlepšim
rožama kiti.

Zemlja.

Žulj kak dragulj.
Sakomu na vrata dojde.
Dočakala te bo.
Nemreš ju nikak zbeči,
makar bil doli,
ili visoko gori
na tronu največi.

Vmeknite čriješju

Vmeknite čriješju kaj vidla bom cestu
morti on bu prešel kaj vidim mu smieh.

Vmeknite preketu čriješju.
Zrušite ji vse grane.
Nek cvijetje punakli opadne
i nigdar več nek ne rudi.

*

Vmeknite, prosim vas,
Vmeknite preketu čriješju.
Vugnite ju proč.
Tuliko pot prekleta bila
kuliko je od mene vse tajila.

Vugnite ju.
Vmeknite ju.

Vmeknite čriješju kaj vidla bum cestu.
Morti on bu prešel kaj vidim mu smieh.

Trogi te čekajo

Odišel si postiha, ostavil troge...
Verval si da jih bojo deždi zeprali,
snegi zavejali, kmice skrile,
f meglene oblake zavile.
Uni so čakali svoje vreme
i tožno zdehovali za tobom,
vervali da nesi se' zel sobom.
Zgubili se v ničem neso,
niti f misli, niti v oko, niti f serco,
nit f pesko, nit f živem blato.
Zanočili so fnoge kmice,
otprovljali i dočekovali lostavice
čez čudaj protuletja i jeseni.
Šepali so dok jih je bolelo
smejali se dok je sonce pregrelo,
a zrake se vu vedrinaj mrestile.
Makar je rana bila gliboka
nikoga neso za ništ krivili
samo so čakali i pamtili
kak to bode dok se vrneš,
poiščeš vrota rodne hiže
i na materinom vanjkušo zaspiš.

Baš tu, f toj hiži, f toj muklini
de je negda življenje vrvelo
kak mravinjak na žarečem sonco,
pusti nek krv kola čez korenje tvega tela
naj bo sem vidljivo de si se rodil,
de si k srečam hodil,
kam te serce vleče, na kojo te stron nameče.
Trogi gliboki na stezi široki
kak vali na vodaj se ljeskajo.
Tvoj povratek čakajo.

spavača

Jekej se toga i samo na speč more nasejnati
al sejeno gda si ležem
najmilneše mi je spati da si zamišlam
da mi je pod vankušom spavača
kej mi je
gda sem još bila prek malička
i mora mi ne dala spati
če sem i kulko andželov čuvarov zmolila
mater pod vankuš metala
spavaču z divje šipkovače
kej denes niko ni ne zna kej to je
ni ne znam jel opče još raste na pesje rože
Rosa canina L.
a če ju ne bi nigde mogla najti
bi mi v ruku mej prsti podela lasi da je delam
frčke
nažmereč
i mam bi zaspala
jel bi sebe delala frčke na svojemi lasi
tak bi spala da sem se još znala i popišati
v sejne kakve grde
kej v kakve priče
od straha gda bi mi mora prisela na prsa

kulko te kojekakve v seh farba popijem des
skorom opče ni ne sejnam
nigda ni ne pametim jel sem sejnala ikej jel nikej
lecam se jedino gda vodu veliku sejnam mutnu i
blatnu
kej je negda bila bolest pri hiži
gdagda sejnam sneg požutel kej čistom stari paper
najmejne se toga more nasejnati na peč

Senji

Višči neče moje senje
Pak ih vliečem
Čez brege i tunele
Z podrapane vreče
Se se prosipavlje
Proklete luknje
Nigdar pokrpane

Pogleč me!
Kak bokca sirotu
Kak drač neželjeni
Stoječki spim
Morti
Morti bu nešči došel
Z rukami da me zvlieče
Čez kmicu moje
Gliboke vreče bez dna
Hofam se
Morti
Morti bu...

A žmehka je vreča
Žmehke mi noge
Žmehke misli
Kak f blatu
Ne hupam se pomeknuti
Same se gliblje
I gliblje
Propadam

I tak senji su moji postali more
More bez terih se nikam ne more.

Poveč mi, zdenec

*P*oveč mi, zdenec, štela bi znati,
ti furt brbočeš, a kaj dela Ban?
On morti i dremle gore, na konju,
a dole, ti moraš brbotati sam.

O tvemu življenju sikej su rekli,
a priča se navek dalje širi.
Za fse boheme ti si magnet
i duša varoši v tebi živi.

Poveč mi, kak si hoferaju taubeki
i kaj to senjaju lunjalice?
Oni i zvezde i fsi oblaki,
v tvojem špiglu si vidiju lice.

Poveč mi tiho, da nišče ne čuje
jeli ti je Manda zagrabila kapi,
i jeli baš fsaki koj tebe pije,
nazaj se, vu varoš vrati?

Če zbilam spuniš lucko hotenje,
a za peneze prišepneš – fala,
gda se povrnem i moja bu kuna
v tvoju bistru vodicu pala.

Meleni belosvecke kmic

*N*aši pretki su nam znali reći:
„Žij se svieta dok te služe lieta!“

Siromoak bi se nečesa i žil
da dotični sviet ni do denes postal
cincar, čmrlec, lefkokruf i vetropir,
puno guorši nek je prede bil:
čoveka meče v štulc, mariše ga, koala i drobi...
I još k tomu,
naperemano zmišlja kak da ga otpravi
z hižnoga praga
i dobro-debelo nasmica...
Onda mu z ruk zeme se kaj ima
i stira ga da lunja do Sudnjega doana - kak torica.

Medotiem...

Doklem je i drofta ljubavi, skromnosti i nade,
v sakomu od nas se buju zdigali grali
sprepleteni ze snopov pradedovske žic i tic.
Otiti po svietu i tam nestati kak pleva
teru saki sever ruomle? Nema te penez!
Jer, za nas su prepožerušni meleni
belosvecke kmic.

Kak napisati pesmu?

Napisati pesmu, koj kavsku,
Domaču, liepu.
Se kaje, koje i kije
Noter deti.
Da je gdagda morem ljudem
Prečitati.
Da ju morem i zapopievati,
Razveseliti se ž njo.

Kak napisati takvu pesmu?
Gde najti inspiraciju?

Vu ovom šikarju oko mene,
V teromu se kače zležavaju i sončaju.
Vu ove smrdeče graba
Z terieh grozomorna duha
Pod nuos dohaja.
Vu ove šuma z drevjem porušeniem,
Prepriečenim prek potof
Da prejti ne mreš.

Kam se lepota skrila?
Morti još vu stare hiža
Napuol zrušene – spi.
Na krovu teri je zdavna polegel.
Ili vu kopriva divji
Čudesne zniklim na tem krovu.
Morti je tu!

Treba fest napeti stremene
I bobniče vu vuha
Da ju čujem.
Treba napregnoti zjenice v oče
Da ju vidim.

I opet ne mrem!

Z jedne strane poslušam
Glasnogovornike straha, zla, buoli.
Z druge me omietaju glasnogovorniki
Tudieh rieči.
Omietaju me i stvaraju
Vu mene notriešni nemir.

Ne mrem napisati liepu pesmu!
Opruostite!

ZDENKA ČAVIĆ
Koprivnica

Cvetje od mraza

*Z*apiram vrata z rokami tata,
gledim leta čez obločec sveta.
Mrazi i zima stiščo,
čez kosti veter puše.
Gledim čez ti obločec,
ne ufam ga rasperti.
Bojim se, morti se bojim smrti...
Vuni cvetje od mraza cveta,
belo cvetje zima riše,
obločec cvete vu hiladu šara
al mrzle rože ne diše.
Lepo ih je gledeti...
Najempot je soza v joku,
ne smeti je misliti
kak leto za letom
mraz rožu kiti, pak onda hiti.
Gledim leta, čez obločec sveta.

Zelandija

*D*odo ftič, Mauricijus i Zelandija
pod morjem, mi se smeju....

Znam da nigdar ne bom išla do Finske,
nigdar do Amerike....
Niti bom gda vidla Zelandiju i Mauricijus.

Vse v mojem življenju, tak je nedosežno.
Bila je sekunda sreče i više nema
ničega.

Isto kak se nišče više ne beči za Dodojem z
Mauricijusa.
A vsi znaju da je bil tam.

Al' bil je ftič bez krila, neje mogel
leteti.
Nega ga več.
Zatrli su ga ljudi.
Takvi su.
Vnište vse i vsakaj.

O, moj Dodo, strah me je da me
življenje nafčilo kak je biti bez krila.
...

I da, na kraju kraja,
imam ja svoju Zelandiju baš tu,
v Svetom Ivanu Zelini.
I tu mi je lepo i kaj me briga za vse drugo,
kak bo, nek bo...

Z Matošem pod rouku

*S*edim na kloupe, toplina dušu napaja,
z Matošem pod rouku sounce lepše zahaja.
Povedati nemre ni rieči, glasa čuti nije,
sem kukca kak leti i dečeca teri se smije,
i z prstem vu mene vupire.

Sedim na kloupe i dišeče kostajne zbiram,
Matoš z menu, a ja z njim pozieram
Souncu, tere se vu mesečine vhmiva,
i zviezdu večernu polefko doziva
da z luči vu mene vupira.

Sedimo na kloupe, moj Matoš i ja,
srebrne steze, z laternu noč prehaja,
zvone na cirkve polefko več počiva,
a veter frlajče, ja splašene zbrivam
jel' nešte vu mene morti prst vupira.

A Matoš tak miren, čkomi i nekaj snuje,
mislima skupa z menu sad putuje,
med kostajne gizdave, srebrem pokrite
v nebeske frlunce, visouke i skrite ,
i odozgor z prstem vu mene vupira
stiha govori, kak da me priziva.

Če je ljubav kinč sveta, nje je to smeh

Če je ljubav kinč sveta, nje je to
smeš, devčanski, mehki, deteči,
on kaj se sebe srami, kaj v reči
se ne vupa da ne buju geto

stopram, mesto za zlahkotenje duš
željnih dopetljajov. Vsak smeh krepi
ljubav, potverduje, ju cepi
z lepotum, na nju devlje klaruš
čerlen od štenja za vseškropečem
žitkom, fontanskem. Tak ona more
cvesti, cvetajuči ufe hranit',

zgubnike, vsem vere nemajučem
pomoči da vsak žitek svoj zore
da bi sreču sejal, da more bit'.

Jezerač zmulениh ноћи

*B*lage onem kaj rečima ne vuzburka čkominu.
Blage onem kaj se ne pita za jezerač zmulениh ноћи.
Blage onem kaj mu je mesečina mater i otec
i kaj ga sitna vura ni zaleгла.
Blage onem kaj riše posne cajte v biležnicu.
Teške je odehnuti vu fletnom cajtu
i otpočinuti za jezerač zmulениh ноћи.
Jezerač zgublениh pajdašov senja pod bregima
drukši spomenek na domaju,
na lepše cajte deci na kolenu koščatom.
Svetlo bitja zdavna je v zemle i na zemle
pocecalo cukor sveta.
Deca vunesrečena senjaju na dičnoj zemli
holandere i vsa čkomeča telesa kaj su zdavna
zagnojila grunt.
Zaleгло nas jezerač zmulениh ноћи.
Zaleгло nas zgubljenje.
Blage onem kaj rečima ne vuzburka čkominu
Blage onem kaj se ne pita za jezerač zmulениh ноћи.

1.

Moje sažalenje
je
a kaj moremo
je da
a pošto su venci?
od dvesto na dalje
(a kaj moremo)
jedan za na les
jedan od sina i žene
jedan od unuke i muža

a za koliko?

e sad
pa ne znam
koje je cveče dobro
ivančice i ruže
kaj misliš?
a kaj ti misliš?
da je dobro
baviti se z cvečem

i kaj napišemo?
veli cvečarka:
ovaj drugi kaj je već bil
i kaj je zel venca za dvesto
napisal je

kaj zememo za dvestopedeset?
se razme. nego kaj.
od sina i žene
a našega dajte za tristo
od ivančica

tak bi nekak i bilo
veli cvečarka odoka
dok gleda v kantu z cvečem

3.

Bilo je leto
a martina i ja
z biciklima smo
čez pšenicu i plavo nebo
i tri generacije
vu sakoj sliki
kam god se obrneš
išli v zablatje

pred hižom cvetje
žuti peharčeki, tulipani i ruže
i pokošena trava
se to nema cenu
sama ljubav
koju dišemo gliboko
baka bu nam nabrala pušlek
(dala bu tek kaj joj pomoremo)

sedeli smo na dvoru
baka je pomalo
trebila graha
puštali smo leto v sebe
i to je bilo pravo

to leto
to mesto
ta moja zablachica

ja ne spim
rekel je deda
gda se naluknul van

sednem se na krevet
i mislim
i senjam
i plivam
z jedne mi strane primorka
z druge dalmatinka

a baka?

baka ne zna plivati

to je istina
mi smo dekle smeje
samo na zemljo
ne i na vodo

den polefko trne
na dvoru
i ja plivam
čez pola, i klasje
čez cvetje i
čez zablatje
čez se te ljude
plivam i plivam
a mam kraj mene
stalno
nasmijana pliva
moja zablatica

VERA GRGAC
Novaki Bistranski

Od nedele do nedele

*R*ouka v rouke.
Pod rouku...
Lučem spod oka,
plaši me prosječnost
i prividne veličine.
Glasniki grdi seokuol vriebaju...
Veseli me izložba starini,
krameraja.
Sake zutra je nuovi dan...
Vu četrtek, petek, subotu,
vu nedelu pojdem zamužu.
Srce ima svê razloge,
razum to ne razme...

Škriljak i postole

*V*a škriljak sa se pamet skrila
Koda je vavik bome te i bela
Na pametne glave
Škriljak je pametan
Na velike glave
Škriljak je velik
Pofarbane
Sa sakojakeme farbame
Svoje mesto zgoraj visoko
Iščejio
Pa se kojiput i naherijo
A negda i gizdavo namestijo
Škriljak
Postole zapraf ne gleda
Škriljake ne rabijo to muko i bjedo
Postole se sakojake spogledavajo.
Takove!
Onakove!
Največ rasparane i blatne
Poplatof potumpljaneh
Vrlafk rastrganih

Po robe se človek pozna!
Velik škriljak, velika glava!
Postole zglangane!
Ma se si misljen
Koga to prkaževajo?
Človek, noj se sabrat!

Plemenita sećanja

*P*ikali sme zemlu
Oštrica roga pikala kamen
Japek naš zapiknul ščap i del škrlak
Otišel k zajne rakite

Poprečki prešel je našu zemlu
Svoj život nosil po polu
Gledel kak veter frče svrži stare ruške
Spušta se na nas kak viseči hakli

Vu kesnu vuru gliboka kmična noč
Tebe neje domom z huste
Hrda te zemla, gloda te mrak
Vzele te grabe, vzeli te bregi
Strplenje si žmikal, jakost spravil vu saminu

Vedre zdene noči, poni mesec
Enda se nigdo javil neje
Ja z pajdaši vu tople zemlene komorice
Imam tebe nekaj za povedati
Seka je otišla zamuš
Babica su vmrli
Mi vu spomenke tebe čakame.

Mene udnesli vu hižu

Štrajnge pupocale, kola narit
Z početka brega vus pot kraj šume
Jeknuli sme vu zdenec

Dečec posluša pripovest
Dečec posluša pripovest

Mi sme sad tu točne kraj zdenca
I mrak je tu i kmica je tu
I šuma i sence
I kojnska zaprega

Kolike pot sme premetali sence
A luctva nigde
Jekne, jekne, jekne
A luctva nigde, a luctva nigde

Z dalečine
Čakame svitanje
Čakame gda prestane cureti
Žitek pelame na koli

Vuz Božju pomoć
Kojneki zmirečki vu prsa brega
Lefkek korak čez ravnicu
Zavinuli vu dvorišće
Počele se deniti

Mene odnesli vu hižu
Nesu mogli oka sklopiti

Rapsodija za počinek

Se se vre zeleni
i trava i voda i bregi
i moja lesa pri stari hiži,
dok rastope se snegi.

Se se vre zeleni
i park vu gradu prije noči,
tende na nečijem obloku
i jene drage joči.

Kak vrbe prve zlistane
i moj tušlinec se zeleni,
i šume v dalini pospane,
samo v žitu se mak crleni.

I mladi listek vu pramalet
dok na zeleno travo opane
kak i čovek još mladi
pon života otijde, nestane.

I misel ljudska se negdar zeleni
dok vu čoveku ne pocrleni.
I pesma dok se rodi je zelena
dok z vremenom ne dozreli.

Se se vre zeleni
i trava i šuma i bregi
pramalet je farbe znesla
rapsodija zvoni, a zakaj i nebi.

Se se vre zeleni -
počinek za potrošene joči.

Hčere

Nisam miela cajta
pazdraviti se
z hčerešjim dnevam
i za sem
kaj sem još tede miela.
Se je tuo najemput nestale
bez traga,
bez glasa,
h megleni čkomini...

Astala mi je same
duha spomenkaf na hčere.
Čutim pečenu pagačicu
ki ju je mama prekrižila
prie parivaja h rolj,
z žehtera me mami
tek padojene mlieke,
dok veter tanca
med tulipanemi i narcisemi
ki su najlepše cvele za Vuzem.

Niesem se pazdravila
ni z hitrim patokam,
ni z pesekam,
ni z najdragšim drievam jabuke
h dvarišu...

Lieta su se adsmicala
i adnesla se...
se one, kaj sem još hčere miela.

Nišer več pagačicu ne peče,
i nema pene na mlieku.
H selu več duge
ni jen pes nie zalajal!

Same još ftiček skrivečki duojde
dok tulipani i narcise cvieteju
za Vuzem...

Skup mi čuvleju spomenke ad hčere.

Fala

*d*ober den, živleje, išče sam tu
med ivanjskaj kukčekaj i moj žizek sveti
negda srameče, drugoč kak sreča,
s kakšim več treščom se ti vidi mu podežgati
stiha s tobom idem, bez reči, pokorna
ne vuhajam, ne zijam, verjem tvojemo sodo,
al z zidi tvoje cirkve vu me kričijo slike
jer se jim ne vidijo sveče koli moje kapele
ne vidi se jim breščec na šteromo je zrasla,
niti senokoša štera koli jega diši
smrdi jim pot šteroga sam si zbrala,
duši jih sloboda štera mene drži
ne klečim pred krvi, ne poklanjam se papero,
ne čitam kak me pišejo, pišem se sama
i modra i rumena, zmočena i lefka,
jo tej roko, ti meni boto, moje slatko te čas fkisneš
i pok te pobožno kak hostijo zemem
jer jo sebe farbam,
lucka roka me ne piše
majuš je ocvev, ve črešje zorijo, kiklje so krajše,
robače tenjše
črleni maki plešejo v pšenici,
sunce zalevle mojo kapelo
na hero stoji, krov ji pušča, za turen ga ne,
nit ga taki nav
al tam kam bo došav, več je ve jan zvonček,
saki pot dok padnem pak se stanem, zazvoni
ž jim ti dober den zazovem, živleje,
požutelo sliko z belim platnom zamenim

Naj me buditi

*J*m znam da se sonce več zdigle
i prester se nuovi dan,
da vrieme teče i življejnje beži posikut.

Naj me buditi.

Denes je moje serce kej maček na spanju
h svojem klupku skrite i čunti,
a saka je moja misel kej megla spuščena
i oko nuog za nagve obvita.

Naj me buditi
jer denes moje oči nemre sonce otprieti
i hu njih ne buš videl zaiskreni sviet.
Pusti da spim i odžmerim natrujanu kmicu,
da h miru i sama žalujem i mučim.

Naj me buditi
kej ne bum poslušala muk
i praznu črninu glediola
hu sebe,
hu tebe,
okolu nas.

*Virtuálni teberis,
mon amie*

Rascvetena Terranova

☉ Moj japa je bil polodelec,
imel je zemlu rad kak priležnicu
oral ju je cujzami i železnim plukom

poklam je traktor vlast nad zemlom prevzel, a
sako pramalet je vabilo na sađenje
japa je fse podgotovil kaj bi mogel rano na pole iti
i spat je zranja odišel, kaj bi mu noč darovala zmožnost

po obloku je počel cureti dežđ
japa se dogo po posteli obračal
vu črni gliboki noči so ga ipak prevzele senje

i on je z rukami fejest držal železni pluk,
oral je, oral celu noč,
komanderal je na glas svojimi cujzami
ojjj, stoooj, ajde cujza

i tak je fčekał den
skočil je z špampeta, z kepenekom se ogrnul,
na noge škornje del
vužgal je traktora i namegnul svoji ženi
presrečen kaj se na traktoru more odpočinuti
od pluka, od cujzi i od komanderanja

na polu je stal, pluka je doli del
pritisnul je gas, a iza njega so se redale brazde
tak podložne, črne, bleščeče, vroče,
kak dravski vali so se penile, tak friške i dišeče.
Porajala se nova japina rascvetena Terranova!

Naši dragi stiha spiju

*T*ak lepi je jesenski den
gda po listju gazim
tvoje mi reči
vu srcu igraju.
Na grobu krizanteme.
Vužijem lampaš
za tatu i tebe.
Duša se prelama od bola i spomina
i znutra me zebe.
Saki pri svojemu grobu stoji.
Vu večernjoj kmici
tisoče lampaša gori.
Naši dragi stiha spiju.
Kaj je življenje?
Jen šepet jesenski,
najemput vugašen den,
vu svetlost sveče pretočen sen.
Poskrivečki zeta ti sreča,
zadnja zvezda na nebu trepeča.
Kaj je življenje?
Ftrgnuti list papera,
vgašeni ogenj na pragu materinske hiže,
cajti šteri onom svetu se so bliže.
V srce si zato pospravlam se kaj je vredno:
reči, slike, falačece življenja.
Na kraju sam to nam ostane,
krizanteme bele i lampaši kaj goriju
i molitva za naše drage
kaj stiha, stiha spiju.

Bokčija

Čakanje

To je bokčija.

Nigdar nis bil veči siromak
Nek dok sam čakal
Da bi tvoje korake
Na štengami čul.

Klečal sam v kutu življenja
Stisnut v tišini
Ja, jedno živčano telo.
Sirmaško.

Ljudi čakaju
Samo kad im nič drugo ne ostane,
A nihče nigdar ni čakal
Kak ja snočke.

Nič nis mel
Kaj bi te moglo vrnuti,
Nič nis mogel
Nek čakati.

A čakanje
To je bokčija.

Načelnjački pesm

/prosim vas još sam jenoga mandata
obečavam blagostanje, jesti, piti dosti sakome
i bu, sega bu! či bu te poznali moje spasonosno poslanje
jer načelnjak saki nemre biti, i pa to znate
a či nebuta mene zeli, goršega za gospodara bute meli
zato prosim bujte spametni
Ja znam kak se praf gospodari
či mi ne verjete, buju vam potvrdeli stranački vazali
prosim vas kak dragog Boga još sam mandata jenoga
pošodral bu vam stezice, dajem časnog obečanja
popravit bum cirkvena vrata,
prefarbal občinsku fasadu i....
strela nebeska vužgala se bu
koj glasa svojega dali mi nebu
prosim vas kak stekli pes, glasuvajte zaume
či nebum jas a gdo pa bu vrak vas jabi
zato lepo vas prosim još sam jenoga mandata
i se bu onak kak bi šteli iskreno velim
i kunem se Bogom, of put fkanil vas nebum

Vura

*Z*svakeg vugla me vura gledi.
Jena svira, druga popeva, treča svetli.
Na vekerici cajgeri stojiju,
Stolnoj vuri baterije curiju.
Z šparheta vura blešči,
Se ne pomikava; struje ni.
Kak me se to sekira!
Nigdi nemam mira.
Se bum vure pohitala,
Vuru z kukavicom bum kupila.
Lepo i veselo mi bu,
Kad ona zapopeva
„Ku-ku, ku-ku, ja sem tu.“

Otergni

Otergni da ne pozableno
Da ne zameče prah vremena,
Veter mehnjati.
A ti zapiši da lepi cajti
Zanavek cveteju.

H našem jarku,
Gacija kak mleko zaljeva miris
Na se brege i hižice,
Kej se u hladu skrivaju.

Toplu dišeću duhu,
Kuruznoga kruha gutam
I zovem dragoga Boga k sebi.
Matere naše terhe,
Još na sebi nosim.

Zaljevam sesvečke rože v duši,
Kindam grob na pragu života.

TOMICA KOLAR,
Pregrada

Čes ključanicu rajskih vrat poljukjenu

*L*alil je dežek bažuljek
i si zeleni listeki, namotani na koleke,
zde mašeju naglancani.
Več cveteki se vidiju med jimi, mali, ljušnasti,
a fčelice i bumbari jih vušeju, kušuvljeju.
Dok mehka zemlja h vertecu
med perste ide mužeku,
ke pošal je h popuolnevu tu kuolje nadopikati,
un fučka nekak zvonkastu,
zelenkastu, veseljkastu.
Pod guoruj, puolek hižice,
ke ma biele obluočeke,
tie vertec ide na hnaduol,
proti potoku
pa okuol...

Virtuálni teberis, *mon amie*

Ne tecni me po čeli, ves zdeni, ledvèni,
kockasti, bez soz,
kiborgično mislèči (praf tak i zgledèči):
si nekaj ves napol, zmed
vdiha i zdiha,
kak huda senja, prah,
neverodostòjen, Drugi, ti jeden freek, E.T. -
me te malo strah...

Ak te kaj zapitam, mi veliš himbèno
je se kak je tre, i išče malo bolje...
kak da morti ne znam (navdèhnjena
i sveta) da je ne
i ne!

Neprisposodbljiv k mej, k sej od
fčera, od prije leto, dve,
si ves pseudo i kvazi,
mali zelenkàsti z velikimi vuhmì,
zvunteresrtijalec,
z ringlini vu nosu, v pupku, na prs' mì,
jen full-time onliner, chatterer
i gamer.

Ja nikak i nigdàr
(cela tu i ve, zemèljska i svoja,
prìmmaterijàlna),
nit za ljubav Božju nit za volju tej
nemrem, nečem biti
virtuàlna priča, dim, fatamorgana,
'd sape avatar...

Je li me kaj razmeš,
'lektroničen, viràlen,
ves plazmičen i fake, the Other ti,
ti Drugi,
prokšèn, spirituàlen?

Jedna skupna

*L*judi su od vetra, vode i vupanja. Od zemlje.
Malo od senji, malo ne. Od puni i prazni rok...
nemogòće lepi, zvunpamèti zmožni, himbèni,
lažljivi, z glažnàtim srcem, svilnemi lasmì,
z robavi prsti, frugaj žil i kosti. Z vročom kačom
tela i žejnaj vusnicaj šepeču lepe reči (grešne,
žarèče, odičene, svetlèče) – do sebezabljenja, do
neba i nazaj.

Bi morti, lepo prosim - saki den bar malo, bar
čvapkicu, droptinku, ščepičkicu od cajta, jeden
drobni hip - z menom radi biti, dihati, hoditi?
Ja z vami rada bi.

zasukni šijak

Črtam si veselo faco
v desnem žepu nosim forbice,
ka si po potrebi nacrtam veselo faco
da nekak normalo prodovlem moje grčasto telo
v zapletenom svetu američkih bliščečih zaubi
v levom žepu nosim žiletice, moje male frendice
samoobrano pred sobom,
jer sem negda strašno nasilen
pesnička mašina, negda noj, negda gnoj,
šteri glovu vleče
v pune pivinske flaše
z glovom tučem v zid i zid se ne preda
repičina pola su poležona od prevelike inekcije gnoja
PAPUSZA prek cevčice fi šesnojst tuli svoje pjesme
beži, beži dauko, ne obročaj se nazoj...
o moj Tatek, črni moj Tatek...
šparovi črnorobačoši, z oznakaj na ramenu ŠŠ
so dopelali novi teret
oskubenih, čistokrvnih, hrvackih picekov pred ulaz
pred ulazom, bila je jesen, ne zmislim se šteroga leta
dopelo je kamion, tritonski z SS licencijom
v deveti vuri zaraum
z črnimi prijateli smo natovarili kište z trupli
šparovi črnorobačoši so počeli istovorjati kište z
picekovimi trupli
v istom času sem začu dečji plač
v istom času sem začu picekov plač
sij smo se prestrašili

i mi smo se prestrašili
zdignuli poklopec
i mi smo zdignuli poklopec
vum je pau mali cigajnski dečec
vum je pau mali hrvacki picek
meu je napad krči
i picek je mel napad krči
z nožom sem odrezu vaužu štera mu je još navek
visila kauli šijaka
piceku smo dovali umetno dihae
dojšo je SZTAJNBERG, grobarski šef črne gorde
dojšo je šparov šef FRANCEK
reko je – zasukni šijak
reko je – zasukni šijak

crtam si veselo faco
i nikak mi ne uspije

De su sinokuše naše

*D*e su sinokuše naše,
kam su se skrile, kam su zašle?
De su une ivajnske ruože
med šterimi su si puce našle muože?
De su kusci šteri su rosnu travo kosili,
plaste ž je pu zemlici dievali
i liepe pesme pupievali.
De je uno sienu dišeču
šteru se spravlatu živini za zimu škumeču ?
De su naše kravice, piergane i črlene
štere su posle dela v štalaj preživale i driemale,
a saku jutru nam v žetarku tuoplu mlieko puščale.

Niema više sinokuši, niema,
na jihuvum mestu vezda kojekakvi drač driema,
a puce si na fejsu isčeju muože
drač je zatrv ivajnske ruože.
Kosci su više nie v modi,
vezda samu tu i tam pu polu traktur hodi.
Sienu žmiče v bale,
zginule su v selu se štale.
Denes ljudi spravljaju sienu za životinje male
jer v selu niemamu ni jedne krave.
Sienu jeduo zajci,
tu i tam koze štere tuožnu beče,
a mlieko nam z tetrapaka teče.

Od bezmera do dima

Me več ne zleca šajba zamusikana.

Dien zamusikani me več cajt dug prati.
Tieha duha me leca; ta duha pocmarjena
Ke zlasja i kuošča i cutja neda se zažmikati.

Kak da se navieke skuhava, sparjava,
Kak da se večite vljieče pak sem megljiejša.
Pužek ti buogi na putecu i jas ti hižu pertim.
Hutemtoga me zima zebe, fljetna i skoriejša.

Mene ti ne leca kasljin zglodan, červojeden
Da blate se več suhe same škornje ofnja.
Tieha duha me zleca, žmehka, vodenasta
Ke dušu duši, ke tiele kak h paranice tuofla.

Se se pomajčike ocieja i ti za cigel črljeni
Zahajaš, po pameti cajham sljinavi putec.
Pari me pari, zdiže se zdiže, leca me leca,
Kamiljica vruča, biezga, šipek, terputec.

Čes cediljku preciejam napojastu duhu.
Ljimun skorja grenjki žmah ma i zvana.
Kuraž derhtavi ruku popljieče več suhu
Pak po pameti jesem, od bezmera do dima scejana.

Kak snieg na kruovu

*H*zorje svetiečne
I repice skorjave medne duhe,
Sret masti svilnate,
Na muodljine zapečene,
H oriehe skosane
I mere lončeka šplehnatoga,
Nuljeru i cvajeru,
Cvajeru i nuljeru.
Cukor se hlavlja na ribe i cvietje i zvezde
I šape
Kak snieg na kruovu.
A tam, ti si,
Od de pahulje dohajaju.

Tice nebeske

*T*oga dneva,
tu vuru
zanavik je hmru dan.
Sunce se fgasnilo,
zvizde su prestale čumigat,
ot nikut svikla,
samo noč mračna,
kak krt črna
name reži.
Žalost mi tilo
h črni štrikanac zavila,
z obraza mi smih obrisala,
z očjah suze pustila.
Veselje, kaj sam h duši zibala,
lubaf kaj je na srcu ležala
zanavik kak tatca je fkrala,
turobna moja pajdašica.
Dušu sam si na kameju podrla
dok sam te na mistim našim ziskavala,
noge sam na trju rezderala
dok sam te lovila,
za tobum bejžala.
Nis tebe, nit senku tvoju vlovila,
a samo to sam ftila,
to sam si želila.
Ni lahko reč sebi
kak sam te zanavik zgubila.

Toga dneva,
tu vuru,
fgasnile su se saje.
Moja svičička bu jih znova zažgala
gda bum tvoju ruku našla,
kušnila i stisnila.
Tvoja i moja krila,
kak tice nebeske,
nat poljima lana i lavande
baju letila,
nas stišene, kak žgance
baju nosila, nosila....

Zdeno srce

*N*e smili se radost
na vsako srce pokucati
zvuzlane konce od fčutki
vu ravne žile speglati

Na krilima jastreba
na vrt svetlobe telo spustiti
kak bi lahor misli rascvel
Slaviček veselom pesmom
dušu razbudil
Angeluš z molitvom ga tešil
tamjan nad plučima dišal

Samo da bi nešče na zdeni vanjkuš
žarkočrlenu rožu prislonil

Veliju da vsako živo stvorenje
nežnost i toplinu išče
Nekaj da bi se pri zvirku duše spremenilo
nek zmržjeno srce znovič zakuca

Jerbo težko mu je
če vse okoli njega
sončece nasmehnuto greje
samo po njemu curi
gusti zdeni dežď
z nebeske vedrine

ZDENKA MALTAR
Novi Marof

Dečeca bieloga, ajngela od porcelana

*(Gda bi mogli znovič zajti
v tiho pole stancanog sniega...)*

Povleči črtu,
kažeš mi z prstom,
do tam...
Kak diete spitavam:
Kam pelja tief pot za vetre i mačke,
pozlačene stvari, črlene škornice, sikojačke čačke?
Nikam, veliš, to je steza,
za sprehajati se po mačkarski.

Sporadi navade da drugač vidim stvari,
rulim joči v snieg.

*Pokle prve pojedene grudve
dokut te zazebe?*

Se zmisliš,
imela je naša mati figuricu dečeca,
morti ajngela od porcelana.
Za tri cviete na Cvetnicu, fijolice v pramaletje,
k Božiču, na stoleku vu kamari
papernasto cvetje.

Nebremsko više znati kak so zgledele stvari.
Okrhjena krelut, lice.
Ja vidim vu jem dečeca bielega,
ajngela od porcelana,
a ti samo figuricu nekotere ftice.

Prerisavam Breughelovu zimu

(Joči od sniega)

Stara kujna, vojn na pečeni cukor i mlieko,
za vračiti kašelj zadušivi,
za lehek sien.

Pucka, prerisavam Breughelovu
Zimu z klopku za ftice,
božičnu čestitku na sivi paper.
Nebo se k zemlji stislo,
na ledu igraju se deca,
bieli se leska snieg.

Stojiš mi za pleči i ščuđavaš se
Gde sem zela tulko črlenih kaputekov?

Stokrat započinjem tu risariju znovič.
Pono biele, malo modre, mučkino črlene...
Črez me ruše se stoletja,
zametene steze,
povrnute vu mliečni vojn.

Višekrat se spitujem,
gdo sem gda vu zimske mrake
v črlenem kaputeku
iščem vu sniegu skrite znake.

Ti se nalukavaš,
kažeš mi klopku za ftice pevce,
Veliš, vse je pono vran
dvie goske vu biegu i črne svrži vu zraku.
A ti imaš joči od sniega
gda rišeš biele puščave,
i smicaš se na joblaku.

Kikla ot sejni

*puokazala sem ti kmicu...
niesi prižgal luoči...*

Øblikla sem kiklu ot sejni, ostavljam te tu gde jesi
i idem dale – nesem svuoj lampaš brez tebe
i brez svieta, sama samcata na ceste kaj k istem
pela, guola guolcata kak ot matere ruojena, rasprta
pret tuobu do dna... a na dnu kuonec ot svetla,
igla ot zlata za zašiti zazvieždža, i pitam se kam,
kam prešel je muoje pesme vers, i pitam se gda,
gda je vluovil krivinu... več vuzla ne raspliečem,
juoči vuprte f dalinu, z uon stran svetle me oplieče...
duha ruože z puoceka meg duoma k duomu vleče...
se kaj imam nevažne je, kikla je brez žepa, tam
kam idem sejedne je, tam je se tekar te kaj je...

Turejn do zvezdi

...zaprt f turejn ot senci štel bi do zvezdi...
veter je zabil ruoke f žep i ni več zafučkal...

al ja sem znal gda sence pleniju turejn poskriveč,
počkuomaj, da svetluobe je kraj... zdihavle duha ruojži
f mreže pavuka, truhlina, razbita kupica vina...
z žepa f žep z kuota f kuot z kraja f kraj senca segde
plazi počkuomaj...

zaprt f turejn ot senci f turejn ot straha tekar znam
da sem senca puostal i sam...

Drevo

*T*rpelo je življenje na drevu
poslednju moku.
Dušica se trgala od tela
za diku nebesku.
Na vusnica je zamrla
saka molitva.
Konec so dozvale
reči oprosta.
Bledi ženski so obrazi
vugnali soze
v črninu
zavratnih robcev.
Veter je kriča zdigel
spodi oblakof.
Toga se zmešla ž njimi
i vudrila na svet
dešč,
fest debeli i jake ledeni.
Sprale so kapi
z dreva tragi
trpečega čoveka.

Oklešteno drevo
Jokalo je stiha
v sebi
prignjeno k
trdoj zemli.
Čutilo je da nigdar više
ne moglo k soncu
svoje grane hititi,

vezda gda je
z njegva furka
Jezušu stesano
križno drevo.

Žalosno drevo
još i denes
kre grabe,
v seči,
med dračom
i kupincom,
toga
nakel stišče.

A onda gda deni
postaneju svetleši
i vuletje se vukaže,
sonce mu
med grani
svoje povesm
resprestrani.
Zažge se v tef čas
ogen zlatni
i fletno mu
vun z grani
na svet
žoto cvetje
zmami.

I čovek prosti,
gladni još tomu i bos,

navek to spazi,
blago v kraj potira
i pred drevom
v čudu stane,
škrljaka doli dene,
pa glavu
na prsi spusti
i pobožno veli:
Oj, sveto
drenkovo drevo...

Dragi Štefek,

Sam sprečitala tvoju knjigu i mi se fest dopadne. Si zbiljam provi avangardni kniževnik, pak ne znam ak ti smem napisati ono dragi, ali nebum sad prekrajala napisanega. Bi bilo samo grše za videti da šaram i brišem.

Sam se malo vučila i međimorskoga jezika kaj je sličan mojem zagorskom, a su obadva jezika puno lepša od onih stranjskih jezika. I, znaš, moram ti dati zapraf da se na grockem ili štečunjskem jeziku, makar su naši i lepi, ne more povedati fse kaj je človeku f srcu, ali na duši. More se reči, ali ne i začutiti ono pravo kaj je f domači reči skrito, nemreš videti pred očmima fse one tranike, hoste, injve, pak ni Đunđu, ni Šeku, mojega psa ali pajciku pikušu.

Fse so mi tvoje pripovetke lepe i bum ti povedala po istini, al naj ostane med nami, da su ni soze tekle. Malo od smeha, malo od lepote, malo od grenkobe, pak još male od sečajnj na cajte kaj jih već ni, niti jih već nebu. Dobro je da si fse to zapisal.

Si štundiram da bi moral i dlje zapisovati, kaj bi se jemput znalo kak je negda bilo.

Samo me jeno muči. Mi se vidi da znam gdo je mogel na Zrinjfcu skriti Puklješovu trokoljicu, ali nebi bilo lepo da izdam pajdaša, a ti se probaj domisliti sam. Je of na kojega mislim fest dobar pajdaš, sam rad dela huncutarije i se ni treba na nejga jeziti.

Sad te lepo pozdravljam i želim ti puno zdovolja od Boga i ot srca svojega.

Fala ti za lepu knjigu, bum ju opet sprečitala.

Faljen bodi Jezuš Krištoš i Marija.

Pinklecofka

VLADIMIR MIHOLEK
Đurđevac

Tkem i kujem

*Z*biram reči da zlatno misel najdem
pravoga votka vu tkajnu brokata.
Spiram peska da zlatno zrnce najdem
pravoga votka f kovajnu dukata.

Votek do votka, nit do niti, zlatna
reč do reči, vers do versi platna.
Venec pesem, misel tkača
kraluš dukata, roke kovača.

Tkem i kujem, tkem i kujem zrnca, reči
da v zlatno sukno morem pesem obleči.
Pesem od zlata, dukat od reči
da sako dušo ofriška, zleči.

Senje moje kajkavske

*D*ošla sem na more
al nesmem vu more,
moje oko boleče
još me bole zapeče,
još bole zaboli
dok ga more posoli.
Potlam krenem na planine
rada gledim z visine
lepe, zelene doline.
ali nemrejo noge stare
hoditi gore
na obronke Bilogore.
Kam onda?

Nazaj v nizino,
polehko, ne na brzino,
negda i na ravni stezi opanem,
gležnja si zmeknem
i nemrem se zdiči.
Okoli mene zajci skačo,
popevaju ftiči
i žoti leptiri letijo.
Očem doma iti,
al nemrem se stati,
se kosti me bolijo.
Sprobavam ovak, sprobavam onak,
nejde, pak nejde.

Nečem zanavek tu ostati,
vu posteli mehki očem zaspati,
a ne tu vu kmici
ležati na zdeni ravnici.

Odnokod je pes dobežal,
pod vuho mi zarežal,
neje me vgriznol,
samo po licu poliznol
i tak me je zbudil.
Kaj je? Gdi sem?
Nikam nesem išla,
nigdi nesem bila, nesem ni opala,
samo sem kak majkica stara
v kuhinji na stolcu zaspala
i kajkavske senje po denu senjala.

Jagar na strele

*N*a morskem konjicu poput letečih rib, svetlost f ritmu groma tanca tejnoviti tanec. Geometrijska apstrakcija nebeske modrine f snopu mertvih joči zatvara viruse vesmiera f peščanu vuru. Slika vlovlena f trenu bleska, leži mertva na olatru pozablenja.

Jagar na strele z žerjafkom ispisuje verse zgasnutim iskrama nepoznatih rieči. Božja strela ga je vudrila v čelo i narisala znak križa kak opomenu da se ne igra z jognjem.

Legenda

*P*uca se zalubila vu stranega vojaka i poklonila mu
svoju jabolku
i bratja su, makar z tugom v okama
(jer za okupatora i domačeg izdajnika milosti nema)
a tri su brata bila
zazidala sestru vu zidine novega burga na reki Krapini
(jer grad se ne ziđe bez ludske žrtve)
i onda se saki odmetnul na drugi kraj sveta.

Kroz zidine je izbila divlja divna roža i kažu da vu noći
jurjevskog krijesa tiho plače... vu kervi tiho
A ja sam krenul putem bratje jer - takva je bratska
sudbina.

I Čeh je osnoval Bohemiju
za koju je Napoleon - taj tat Revolucije, rekel -
da kaj bu mu zemla gde je vreme navek grdo, muži
kukači i jadeki
a ženske lahke za polegnuti kraj puta.

I Leh je osnoval Polsku
gdo joj je Sveta Crkva Katolička vukrala dušu i
zatukla duh
i gde se slavi židovskoga krala, čak i vu deždu, čak i
vu prismrtnoj vuri.

Najdale je prešel Meh
vrnul se je tam od kam smo svi mi dohajali...
samo stotinama i stotinama leta pesoglavci, tatarini tati
vladali su zelenom Volgom, Volgom....
i davni običaji bili su posuti krvlju
kak ruža kaj sama raste iz zidina starog burga.

A sad je tam tišina i kmica i mir
i kad sam došel sim -
osetil sam se kak dimu, konačno dimu, vu staroj
domaji
i z dugim zelenim lasima vu ognju
otplovil sam niz reku, sim stvarima koncu i kraju.

EMIL PAKRAC
Zagreb

Stekli pesi

*“V kmici, v pivnici bez ikakšne luči
čul se je veter kak v praznini huči.
Z kervavimi nokti v drobu, v mozgu v žuči
zalajal sam kak samec, kervavi pes umiruči”.*

Miroslav Krleža

*B*iskupi bani poduzetniki veterani
sve sam tat penezolovec smrad
samo mi moja mati veli - naj se ti sinek rivat'
“Ne se srditi
jeden drugoga posluhnuti
i svoj posel delati”.

STEKLI PESI STEKLI PESI
SVUD OKO NAS
NIKO DA IM PUCA V GLAVU, DA IM NAJDE SPAS.

Ločeju celu nočku,
steklina im niz bradu curi
kuneju kak da bluju
jebali bi i mater svoju
huda pogleda črne duše i nore glave
oni pluju urlaju kak zveri
vučeju za sobom velike balte i kusture male.

STEKLI PESI STEKLI PESI
SVUD OKO NAS
NIKO DA IM PUCA V GLAVU, DA IM NAJDE SPAS.

A mi smo tiha voda
umorni od sega
i nemremo ih več ni videti
ni čuti
njihovi ujedi kidaju nam i telo i dušu
al naša tišina vredi
hiljade i hiljade
njihovih kmica i kletvi.

STEKLI PESI STEKLI PESI
SVUDA OKO NAS
NIKO DA NAM PUCA V GLAVU, DA NAM NAJDE SPAS.

Vu bršljan me oblieči

Žmahna je balzamača po življenju dišala

*J*edil se i jemlal nekaj z hampera
Z debelim jočalini na nosu
Vu znucani canjki i z brocakom ofucanim na pleči
A hlačnjak se za njim vlekel kak ti kača

Ziblju se na vetru rouže črne
Z gnojišča življenje smrdi

Negdar te negde z demižona bi potegnul
Čez čube črlene i ščerbave zobe
Žgalo ga je žgalo znutra i zvana
Žganica nora i trda

V črni kmici cviliju lese
Ve je vuni nešči ali nišči
Nega človeka i nega puta
Same črna čkomina

Vu kaluže je mislil kuražno kak do konca je došel
Ftaplал se v glavi i još jeden šljuk bučkuriša
žmirečki potegnul
Same galge je videl i štrika je z brocaka zvlekel

A gda oči je odprl pred raspelom je stal
I ni mogel da gore dalke ne pogledi i nekaj šepče

Žmahna je balzamača po življenju dišala

Amerika¹

(z cikluša Duhi)

*Dimnjak, salo, železničke proge,
duše nam dira radio kaj svira črez noči dolge,
cele noči čujemo, črna kava, trde zemle, huu,
ne buš lahko prišel do naše zemle,
jer vsako dela prevremeno,
v Ameriki mi živimo, uhh...*

Neje samo moje serce grad duhov:
i Amerika je grad duhov.

Amerika, tak kak znamo, neje imenuvana po Kolumbu,
ali, tak kak ne znamo, neje imenuvana ni po Amerigu
Vespucciju,
neg po ženi Toma Stewarta, štera se je zvala America.

Počelo je v pilani: počelo je tak da so štiri brata Spencer
zgradila pilano i štirideset hiš za pilare (i pilce, hkrati):
v malo menj od štiri lete vseskup ih je bilo pol od
štiristo.

Gda so spili vse kaj se je spiti moglo,
investjerali so v filtracijo pamuka i otprli štacun.
Onda neje več bilo pamuka
jer ga je pregazila Arkanzaška i Čoktauška železnica,²
štera je potegnula traso drito črez grad,
a Amerikanci so se iselili z Amerike.

Jeden od zajdnih pisanih spomenkov Amerike je
opskurni podatek da so se tretjega gorešnjaka jezero
devetsto trideset i perve
tam venčali Buck i Blanche Barrow,
člani bande Bonnie (Parker) i Clydea (Barrowa).

¹ Angleški: America.

² Ang.: American and Choctaw Railway.

Dve lete pozneje Buck je zaglavel v pucačini z policijo,
a Blanche je poživila još pedeset i pet let
– za razliko od Amerike, štera je z Hištorije ščeznula
zapiranjem poštanskega urada i starega štacuna brače
Spencer
pri kraju Drugega svetskega rata.
Ostale so sam još dve hiše i stari železnički znak,
obrašćeni vusred Nacionalne šume Ouachita.

Tolko o Hištoriji; a Hištoriji
– baš kakti i dragemu Bogu –
itak vsejeno.

Ali duhovi Amerike još i denes,
prekvremeno i prek vremen,
prolazijo onud i popevajo:

*Dimnjak, salo, železničke proge,
duše nam dira radio kaj svira črez noči dolge,
cele noči čujemo, črna kava, trde žemle, huu,
ne buš lahko prišel do naše zemle,
jer vsako dela prekvremeno,
v Ameriki mi živimo, uhh...*³

³ Dan Hartman i Charlie Midnight, *Living in America*, z albuma *Gravity* Jamesa Browna i soundtracka filma *Rocky IV*, Scotti Bros., 1985.; ovdí v našem verlo slobodnemu prevodu; a v izvorniku ovak: *Smokestack, fatback, many miles of railroad track
All night radio keep on runnin' through your rock 'n' roll soul
All night diners keep you awake on black coffee and a hard roll, woo
You might have to walk a fine line, say it, you might take a hard line
But everybody's workin' overtime
Living in America, unh.*

/America je „grad duhou“ v Okrogu McCurtain v Oklahomi./

Zaspal je japek

*V*u senji se japek našel daleko vune,
na nekakvom strmom bregu
de coprnice plesale so vu kolu...
Prehitil se japek ober nji
kak riba na valu.
Zablesnol z mladom vedrinom,
bobnol z boksenom škornjom,
zatancal vu coprnjskom kolu
kak zdavnja negda na ivanjskom kresu.

Japeku škornje postale so tesne.
Kak noč je bila globoka
zaželel je on negde vu sebi:
nek dojde svetlo i sonce blesne.
Joči mu bile širom otprte,
al vidi samo crnino.
Vustalo je kolo samo od sebe.
Škornje ga nekam odvlače;
vu čisto, široko globlino.

Vu bršljan me oblieči

O nega jenega dana,
navlieči name rubaču od bršljana.
Cielu me vujnu zatuftaj,
od glave do pete.
Da ne znati, da ne poznati,
koj je zavite, koj je prekrite.
Strule drieve, trdi kamen,
ampak živlejna jenega znamen.

Same bršljan, naj se prepreže.
Ni lasa, ni glasa,
same bršljan.

Same bršljan žilavi
stiham, pouzajuči,
ze semi pomiren,
postelja leptirem.

A koren naj mu se nasiti
zonem koj sam naviek štielea
od druge očes skriti;
slatkoču i žuklinu,
kričouču čkominu,
žulnatu trdouču,
vsrću zakopanu ljuboču,
pekouču dobrouču,
slane solzi mokrouču.

Same bršljan,
zanaviek zeleni,
vumene, namene.
vrose hmiveni,
souncu smejuči,
znouva rastuči.
Same bršljan,
prepleteni, nepozableni!

V srcu spiju, v popiefki živiju

*S*amo još v duši i gliboko v srcu
se najde nepozableni diel negdašnjega živleja,
negdašji običaji stoari i drage nam stoare stvoari.
Zmazane, blatne, bose noge
negda su veselo po proašnom poutu biežale,
išle, skakale, kravice na pašu vodile.
Liepi su to časi bili, naviek s popievkom povezani,
a denis od toga ničega više ni.
Kam su odišli, de su se skrili?
Nišče ne treba zemlene zdelice, slomnate korpice,
od dima zakajeni lampuš i skrhani šhtublik.
Stoari je melin svoje zmleu, kolovrat svoje spreu,
stoara piegla bez žerafke ne vriedi,
kružjak se više od šibe ne plete,
a šibnata metla dvorišče ne mete.
Niema više zakrpani robač,
rietko se čuje deteči plač, a niema niti
negdašji drveni zibač.
Niema niti večeri dok se v hiži krunica molila,
čiem su večerna zvona Zdravo Mariju zazvonila.
Se to još morti v nečijem srcu spi
i v pokoji droagi popiefki živi.

Strah

*B*ajin se sjebe.
Te maje raki
nejso maje.
Ne vejn čegave so.
Marda sn je pasudeu
at susejde.
Ne uoči nejso maje.
Glidaju krivu.
Glidajo se
kaj ničó videt.
V guove me je
se čistu nauopok.
Ne jest nejson svuj.
Tuje sn.
Z nutra.
Z vana še nekok
zgidan na sjebe,
al z nutra, vejn,
da tu več nejson
jest.

Človek vu blatu

*T*ackam vu gumeni škornji
Korak mi saki je doži
Pod menoj moje so kosti
Vu zraku moj jastreb kroži

Tackam saum sebi po glavi
Klecam i tergam si zoube
Vu lause si škornje obrišem
I z petuj zateknem si čoube

Zalegle se oči mi v jame
Natres jih blatni bruli
Ni več sveklobe ni sience
Kaj škornji so se več zuli

Vuha se zlepile v puoplat
Kaj sudba človeštva je gluha
Tackam vu gumeni škornji
Brez voha kakšna je duha.

Sari klopariju kak duša
Lovi se življenje vu zlatu
Siguren nisem a verjem
Da človek se spira vu blatu

Nekaj dohaja

*S*unce se vpira v krove,
snieg odhaja, strošine curijo,
na prazne ledine šlifut stoji,
goli i pusti bregi mučijo.

Žene skrite vu črne rupce
pred mokrim raspelom Boga moliju.
Za stare Vrapčane kaj v zime su prešli
lepše življenje na onom svetu prosiju.

Nekaj dohaja vu zraku se čuti,
od vetra drhtava šuma gole grane zible,
sveklo dana dugu kmicu tira,
vužgana sunčeva kugla mladi koren gible.

Muoj križ moje serce

*K*akva si ti tuo zemljica
ake me saki dan srdiš
ake me povesdan živcieraš
ake me sake jutre po gruntu tiraš
h večerku mi pri kljeti popievaš

Ej si zmenu ilji si protiv mene
gda me saki dan prizavaš
gda me h mislji čakaš
gda je tvooj mejaš muoj križ
gda je tvooja gruda moje serce

Kakva get ti zemljica bila
rihtam te i hrbam zate
malje te vuoljim i nevuoljim
branim od pruostih jezikof
senjam te po danu i po nouči

Senek reči čieva bi ti bila zemljica
ake te mertve hižice ostavljaju
ake več ne čuješ dečice krič
ake ne čuješ ni rieč ni svuoj bič
sama se vračaš s kraja na kraj

Nišče nejde pod ključ

*T*uo je bil takef dan
koj je počel nekaj tak
nagle nahopak naharmak

H tem danu štel sam bijti
male h pouclu male h kvaru
h pouni riječi h prazni riječi
hodajouči stoječi gledeči
dek me življenje špouta
dek me duša trga i buolji

H tem danu misljl sem bijti
male sam s suobu z mirem
bez živeh i neživeh potrebitih
bez lažljiveh razvezanih jezikof
h duhe nohinouga ljista
h zagrljaju plavouga oblaka

Tuo je bil takef dan
h šteromu nišče nejde pod ključ
drugomu kakef takef dan hkrasti

Električni Jezuš

*M*ertve ribe plavaju
črez moje možgane
koji postajeju
zeleni vir
zavrček
pun nemirof
i gutaju
misel
reč
ščuku
klenja
vu tej igri
vu tem iskanju plena

rastačem misli vu reko
vuzalud se trudim
se je isto

tak sem jaden vu svojemu znutrenju
koje nigdar nisem spoznal
tak sem sam vu svojemu hrepenjenju
vu peklenskom trpljenju

ja sem zgubljeni šepetalec vetra kaj vupija glase,
tvoj mali metalni guru
koji sliši hude base
i šepeta ti: pazi na se

električni Jezuš stoji na vuglu
čkomeča tenja
žmiri i posluša

vu zahajanju z naših telesa
sami
Jezuš i ja

z mojih oči curiju molitve
nesem dušu spraznjenu od greha
trnci me pikaju
senje bežiju

sim-tam, sim-tam
daleč nekam
kak i navek
sikam, nikam

a Jezuš stoji na vuglu sam
i svetli vu kmici

Astronaut

Špred jutro se čuje pesem ftic / ajngela
vu megli međuprostorja posutega injem
elektronski poštari
pospravljaju glase nočnoga kiborga
miši slediju duhu oraha po napuščenim tavanima

daleč, znad horizonta zatočen vu krletki
astronaut čita senje
lista plave stranice vesmira

tvoja slika, zginula je vu puščavi
pretvorenoj vu hostu breza
slišim zvon školskega zvona
tvoje vusnice bubriju i postajeju črešnje

ajngel je razmazal tanke kriške spomina
odhitavleš koru naranče vu žuti koš za smeče
primikavleš se rubu terase
primaš se čvrsto za lesu
pogledom mrviš daline
koje nemo vupijaju tvoju lenu misel
i gutaju požudno slučajno ispuščeni nasmeh
ki je pripravljen prespati vu meni

tisoč nepovezanih misli
kojima se razbacivlemo
najdem tetovirane vu steklu skafandera

odjempuť kratki prekid sih veza
zbudi me kiša meteorja
i misel o tebi, toploj i mehkoj
kak šepet vesmirske trave

SLAVA ROSANDIĆ
Zagreb

Jesensko gruntanje

*S*kriti

Nutri

Med listjem:

žotim

črlenim

zgožvanim i

zgnjilim.

Čudaj kostanjov vu ježurkami spi...

Klopoci z goric

Vrtijo se pijano

Kak razplesane kiklje...

Deždek škropi

turenj zvoni -

kem pak je nešče vmrl!?

Pak ni grdo vmreti

Dok cvrček čvrči

A Bogek vu nami živi...

Veljka pesem

Štev sam napisati veljku pesem:
z veljkima reči
o veljkima ljudi i
veljkimi stvori.

Našlihtav sam si vu to ime
céli šerek sakofeljojočki reči
samo sam pozobiv, bedaček hlebinski,
kaj so toti, veljki ljudi, več na red spomrli,
a stvori pak so več tak-tak:
one, veljke, za denešnje veljke ljudi
malim ljudem več niti v glovu nemreju,
a tote, ke so malim ljudem veljke,
denešnjima veljkima več neso niti za pod noft deti!

I namesto kaj se v postelju zalegev,
i k ljubljennomu se télu stisnuv
jo i dalje ober ščrčkanoga papéra
frotim vréme i struju.

Ne trukam več za veljku pesem,
samo mi je žav onih, fnogih,
tak lepo našlihtanih reči,
z šterih je mogla praf fajn veljka pesem biti,
ali, v nekvo drugo,
a né praf v denešnje,
tak fkanjivo, ciganjsko, hinavo, grešno i lažljivo,
lucifersko i peklensko, špekulantsko i nečasno,
tak nečedno, nepravično i nasilno,
nemilosrdno i nehasnovito,
neblagoslovljeno vréme.

Zlato vu našim rokam

Se zmisliš? To leto dok smo sušili seno.
Pregri,
natepi,
pokupčaj
premeči. Ti z jene, ja z druge strane.
Zemla je bila doga kak kača.
Nesmo ji videli kraja.
Vse je vu nami kipelo od života,
vse vrelo od sreče.
To leto dok smo sušili seno.
To ni bila sprhnjena
spresušena trava
pod našim prstim. To se čisto zlato
Trusilo ž nje,
čez nas
čez naše roke,
čez naše duše. Vu se nas je
pretakalo i zlatilo,
pozlatilo
vse vu nama.
Dišalo je na popevku i
življenje.
Vrelo je sonce plesalo zgor nas,
a mi smo
sušili seno.
Kre nas je stiha tekla Bednja. Mučeči je
hitala hlada
po žerafki od sna
i zobala trunke sposušenog zlata.

Navečer, dok sonce je opalo
vu njeno zeleno zrcalo
i nutri, kak v krilu matere
zaspalo,
ni nam bilo čudno
kaj reka naša teče črlena i zlatna.
Kak da je sa samo od zlata
satkana. Zmisliš se. Žota reka
teče čez noč. To leto dok smo sušili seno.

Vu no leto gda vmirale su šume

- jutro -

*B*leščeče se Sunce kak navek
zdiglo znad mraclinske šume
zapopevala je seničica vu vrčaku
negdo je blizu klepal kosu
Telek je f štale zabečal
i mleko se z boketa prevrnulo
zalegital se i opal
stolček na tri noge
Smočil se babičin fertun
Vrčaki još su spali
Cucek je zalajal pri lese
i negdo je z trdemi cipelami
po tratuvaru prešel
k busu ili morti na vlak
Čez živicu je prešel veter
zadrhtale su grane
kak curička na prvem tancu
zadišal je v dvorišče jasmin
Zdaleka se začul zvuk motorke
tam negde nad Lugom
prnule su v zrak šluke
zmed gran vu nebo
v dišeče jutro vmito
vu no leto gda vmirale su šume

Gda bila sem dete a oblaki su tancali menuet

*G*da bila sem dete videvala sem čuda
vile vu granju
palače od bukove gran i šari svet
hidrocentrale na grabe i okrunjene žabe
a oblaki su tancali menuet
Gda bila sem dete saki je vrabec imal ime
i svoju priču imel je saki cvet
naganjali su se vetri nad mojem dvoriščem
a oblaki su tancali menuet
Gda bila sem dete se bilo je moguče
biti princeza s tijarum f kikle od organdina
susedov Jožek moral je biti kmet
stolčeki su bili od rogoza, kukuruzna svila fina
a oblaki su tancali menuet
Zdamlek več sem odrasla, vile su se skrile
susedov Jožek prešel je nan svet
ledine su tam de kukurize su bile
i oblaki retko tancaju menuet

Vu svitku preje

*L*arolan ležim, kmica, muk
Gdo me del vu te črni svitek od svile
Iz sveta ajfona vrnul sem se u počelo
Negdo me prehitil vu larvu
Zaprl vu preju murvinega svilenjaka
Opčutek je da od navek tu ležim
Niš ne rabim, vse mi je ravno
Levitiram
Nirvana
Potem se zbudim
Pred menom kupica na pol spita
Mobitel i laptop
Listek od binga, penkala
Računi za struju i plin
Zima je bila huda
Zopet bumo kratki
Kak je lepo biti
Larva murvinega svilenjaka.

LADISLAVA ŠAREC
Mali Bukovec

Spomen

Zaprtem jočima
gledim slike.
V bledi romi
blešči stora spomen.
Otprem joči,
pretočem sečanja.
V gliblini duše
ti se budiš,
misel sam tebe dotikovle.
Zaprtem jočima
gledim slike,
z otprtim senjam
naše senje.

VALENTINA ŠINJORI
Novi Marof

Bajkica

*A long time ago in a galaxy far, far away...
Star Wars*

*D*robni mali ftičeki skrili se vu kapsulice
tabletice
Motile bi se te droptinice mučkinice
zagorski liliputančki
lovice i potočenca na tračecima
zvezdice si dodavali
med repačami blodeli...

I sako je pitanje tam sam:

Drobna mala mučkina zgankica svemirska
Dalko od betega dalko od vremena dalko od buna
Mozgalica mudralaščinica se bu posložila:
čip i tranzistor: dršče naštimana napeta svemirska
struna!

Skliže se skliže se dalše *Millenium Falcon Zagorski*
med lukne črne i kvazare kometuše mesece meteorje

Če i bili
Pozableni zgubleni se bližeše
krateru če i čepeli v črvotočini
de Luna se svetloslika
pamti sam kak ikona
i kalež na predigalnici

Reč je z menom
I reč sem ja -
- Svedočim to silom duhom i telom
si:
*I am the one with the Force
and the Force is with me*

VALENTINA ŠINJORI
Novi Marof

Priča noveleta / zagorleta

*(Gospe i hlapci su, pred bedastočami, koje su
preplavile svet, prešli v gorice i tam su, da si
ureme prikratiju, pripovedali zagorlete)*

*Z*agorleta prva dana prvoga

Jutro i misel prva:

Štela bi leteti v ajeroplanu za London, velikomu
ajeroplanu, srebrnomu kak salon cukorlin na
boru.

A bogek mi je kre poldana šepnul – to tek ti je
sen, cukorek, drobni ftiček, mujcek moj puckasto
cifrasti, pesmulček.

Senak fpičela ga je, znam, ta misel o letu vu joko
jegovo tašto božansko pogansko

ar smo si na Ti bogek i ja

Kak smo si na Ti i Reč i ja

I na Ti kak smo si telo i ja

I na Ti kak smo natura i ja si

ar on mi je dal kaj bi štela ar natura mi dala kaj
sem se vupala smela ar Reč mi je dala krila vekša
od ajeroplana da bi letela

I da bi tu i tam pisala - kak da na joblaku krpam
zakrpami luknje vodenoparaste

I onu misel: da još jemput baš bi znovič rada sebe
vidla – on mi je zblical -

vu vodi makar bila lopoček ili črvek
ili čipka lepoglafska

Senak na koncu on bu kraja napisal,
točku na se del:
Nek bu to kak denes:
narisal petu je dana črlenu božansku nasmejanu,
nebo na istočju žnaveje
I to je poanta:
od suzah joblakof na zapadu suzah zaradi
lepote zvil se je tračec od Varaždina do
Boktepitajčegajske
Tak domače a tak strajnske

Za Kaj - Domaju vezan

Je rekel: - Domovina je tam gde je dobre! I prešel!
Ja tak nemrem, me nekaj stišče i guti.
Ovde je gruda moja, tu na svet sam došel,
ovde su moji em pretkof mojih poti.

Ja nemrem Kaj - Domaju same tak napustiti,
tujam gazdi svuoj orsag brez boli prepustiti,
med tuje se brege suzneh očie nevupučen fputiti,
tuje jezike ze pounim srcem posluhnuti em rajiti.

Geni su moji med brege mi spleteni,
tu su moje vse hižice drvene i vsi kameni dvorci,
med bregima vruče toplice, a sikut Buožji kipci,
srce em duša čez kajkavijanu su mi odgojeni.

Je rekel: - Patria est ubicumque est bone! I prešel!
Eli, ja tu trpim, jer za ovu ja sam vezan grudu.
Ovde se praded muoj rodil, a i ja se bum dodošel
med zelenim humljem po zadnjemu sudu.

Rišemo svoje življenje

Kak slikari uje na steklu
Kak tkalje na naredu tepihe šarene
Kak Jagica baledu svetešnju
Bešejorimo bambreke biesno
Bogateško, il bokčijsko cempleke svoje
Čez čogano steklo prek ne vidimo
Čopleki mali tek si smo
Al vu Božji roki smo čislo
Čvečki smo tek lačni bolšega življenja
čehulke od grozda
čeharci prazni
kaj celimabojo se na čeketuru kak veter puše
čota morti smo z ajgelove las
culojeti i dunjhe mefke
il fača pak japoštolska
falaček od fčera svetšnje meše
glažovije potrte v globlini
zgvintani od življenja
harijada pospravljena vu bleščeči paper z mašljinom
v kištricu od krolušov
kolodusi kaj vu kmici hodajo po kneji
nakinčene larfe kaj nerečo
rasčehnoti škapolari
žijovita petrolejka znucana zdavnja
al sejeno:
vu Božejmu joku saki od nas
navek smo samo
fajglini i fijolice kaj diše
glaživje z cirkevene oblokov
kreluti od svecov
matuli najlepši med cvetjem
štamplek večnog življenja vu Božekovi roki.

spotiham

Spotiham mi zagorje šepče
buš videl miškec
zeleni bregi buju lepši
gda si popiješ žufkoga vina
ze starog štublaka
pak ti dojde pajdaš i vina
donese ti starog škraka
onak za spomen
spotiham mi zagorje šepče
miškec naj zabiti znamen
gda su pucke bile fajšne
vu muri je saki kamen
bil zlaten
kak isusov znamen

Dok otidem v svojo šumu

*D*ok otidem v svojo šumu
Zemem si same lače na gumu
Majicu staru, zoprano
I vestu jenu štrikanu

Ni jesti ni piti
Treba mi nie
Dok se oko mene popeva
I diši

Se brige
Nevolje svecke
Se babe tračljive
I moži jalni

Financi zajebni
Zakoni hudi
Od koji čovek poludi
Si posli bezvezni

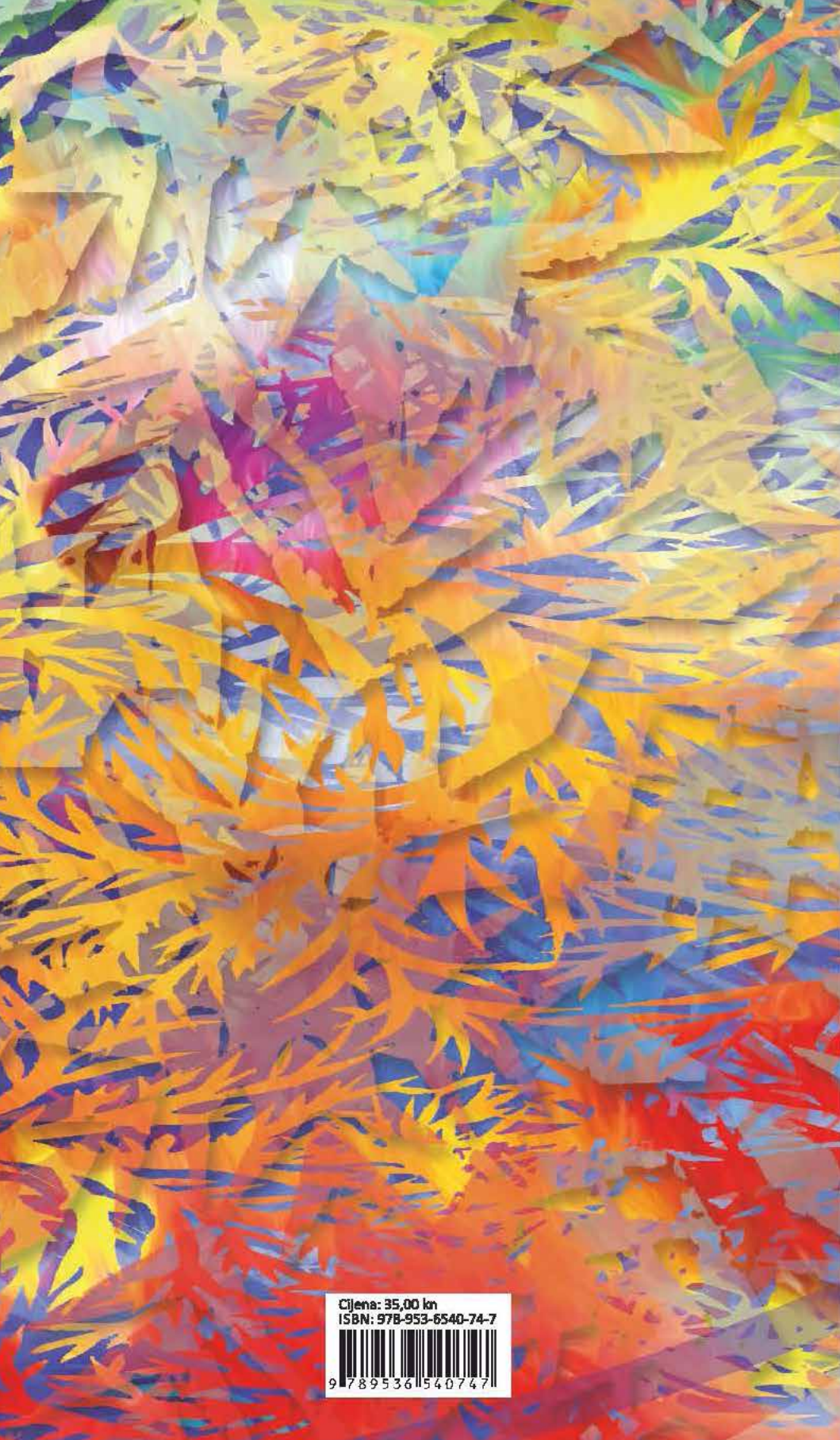
Izbori, stranke, političari
Spometni i moudri
Ludi i bedasti
Hurmaki hurmasti

Si ostanu tam negde vune
Nemaju mesta vu moje šume
Vu moje šume tič popeva
Srna pase
Prebeži i de koje
Divlje prase

Zna se šte je grabežljivec
A šte žrtva
Kaputi se ne nose
Živina ima noge bose

Cijena: 35,00 kn
ISBN: 978-953-6540-74-7

9 789536 154074